REVOLT

MJESEČNI GLASNIK KREATIVISTIČKOG PO

BROJ XLI | PROSINAC 2015.

Bijeli genocid:
Rasistička teorija zavjere ili neugodna istina?

Rasa je biološka stvarnost

Istina o laži:
Progresivizam

Daniel W. Michaels:
Priznanje Hitlerovoj mladeži

Kamp svetaca | Poglavlje 6/7

Podziękowania za wkład dla Białej Wiewiórki, Ruch Twórczości Polska!

BIJELI GENOCID: RASISTIČKA TEORIJA ZAVJERE ILI NEUGODNA ISTINA?

Priredio: *Sciurus carolinensis*

Bijeli genocid mnogim bijelcima zvuči poput još jedne teorije zavjere koju obično izgovaraju osobe sa šeširom načinjenim od aluminijske folije. Međutim, je li doista tako? Ili se možda iza te pojave krije i neugodna istina?

Većina ljudi na pitanje što je to genocid, odgovorit će da je to pojava u kojoj netko ubije veću skupinu ljudi, na bilo koji način. To je jednostavno usvojeno razmišljanje i popularizirana verzija. Suprotno od većinskog popularnog i dobrim dijelom krivog razmišljanja, genocid ne treba biti niti nasilan, a ne mora uključivati niti masovno ubojstvo. On može biti posljedica serije političkih poteza kojima se pojedina skupina ljudi „indirektno" uklanja. Jasno, ne može se očekivati da svaka osoba zna napamet UN-ovu konvenciju o genocidu, ali stoga vrijedi skrenuti pažnju na neke stvari vezane uz ovu temu.

Ako postoji određeni plan za uništenje neke skupine, to je genocid.

Na primjer, Susan Sontag, židovska filmska producentica i profesorica, jednom je izjavila da je „*bijela rasa tumor povijesti čovječanstva.*"

Ona nije rekla ništa revolucionarno, niti nešto na što već nismo navikli, iako, nitko od bijelaca nije reagirao na to. Ona je jednostavno izrekla ono što određeni dio vladajuće elite, a i veliki dio samih bijelaca, misli o bijelim ljudima.

Oni vjeruju da su bijelci neka vrsta „tumora" kojeg se mora odstraniti. Nadalje, oni se slažu kako bi rješenje za taj „tumor" trebalo biti uništenje svih bjelačkih zemalja dovlačenjem ogromnog broja ne-bijelaca kroz masovnu invaziju.

General Wesley Clark, bivši glavni zapovjednik NATO-vih snaga, koji je svojedobno bio uključen u bombardiranje susjedne Srbije, jednom je „slučajno" izjavio što je bio cilj te kampanje:

„Ne postoji mjesto u Europi za etnički čiste države. To je ideja iz 19. stoljeća, a mi se pokušavamo prebaciti u 21. stoljeće i to ćemo učiniti s multi-etničkim državama."

No, zašto baš Europa? Zašto ne Afrika ili Azija? Dakako, ovo nije ništa revolucionarno; mnogi drugi rekli su slične stvari, bez da je itko od bijelaca reagirao.

Samo po sebi, dovlačenje velikih skupina ne-bijelaca u bjelačke zemlje možda ne znači direktni čin genocida. Ono što takav potez čini genocidom jest da se na taj način pokušava izvršiti prisilno nametnuta „asimilacija" ili „integracija," što se od bijelaca očekuje i zahtijeva, unatoč tome što je u praksi pokazano kako to ne žele upravo – imigranti!

Kao što je rekao jedan izraelski pisac: *„Prije ili kasnije, njihova [imigrantska] djeca i unuci ženiti će stare europske obitelji i promijeniti demografsku sliku njihovih zemalja*," što je po riječima istog „dobra stvar."

Razne druge utjecajne ličnosti izjavile su slično. Na primjer, bivši predsjednik Francuske, Nicolas Sarkozy – još jedan polu-židovski potomak, u svom je govoru rekao da je *„cilj udovoljiti izazovu rasnog miješanja*" i da je *„rasno nemiješanje loše za opstanak zemlje.*"

Prilično napadno, zar ne?! No, većina će reći kako izjava jednog ili dvoje-troje političara ne pruža dokaz kako postoji multi-nacionalni program za uklanjanje bijelaca kroz rasno miješanje s drugim skupinama. Na našu žalost, činjenica je da sličnih izjava kojekakvih osoba danas ima na tisuće, a ovdje ih nećemo nabrajati jer to nema nekog smisla. Internet ih je ionako prepun.

Ali otkuda je došao ovakav plan ili ideja? Ona svakako mora imati svog tvorca ili nekoga tko ju je popularizirao među vladajućim elitama.

Pa, možda i ima. Pomalo nas je iznenadilo to što smo otkrili kako jedna takva

izjava dolazi još iz davne 1925., a dao ju je tadašnji osnivač i predsjednik Paneuropske Unije (preteče Europske Unije).

Radi se o Richardu Coudenhove-Kalergi, rasnom mješancu iz braka austro-ugarskog grofa i japanske imigrantice. U jednoj od svojih knjiga, on je napisao: *„Čovjek budućnosti biti će miješane rase … [on] će zamijeniti raznolikost ljudi s raznolikošću pojedinaca.“*

Na primjerima već svima poznatih zemalja sjeverozapadne Europe, svima bi trebalo biti jasno što znači „raznolikost“ i njena „prijeka potreba“ bez koje „Europa neće opstati,“ unatoč tome što Europa svoju raznolikost itekako ima, čak i u homogenom obliku.

„Raznolikost,“ „jednakost,“ „asimilacija“ i „integracija“ postali su tako kroz godine posebni stručni izrazi kojima se definira uništenje Europe kroz uklanjanje isključivo bijele rase. Kad god neka osoba urla o potrebama za jednim od ovih pojmova, ona u stvari urla o tome da se „trebamo riješiti bijelaca.“ Ovakva ili slična agenda nikad dosad nije bila usmjerena protiv bilo koje druge rase na zemlji, jer nitko ne govori da je Africi ili Aziji potrebno isto.

Politički lažljivci odbijaju zatvoriti granice i učiniti bilo što da zaustave masovnu invaziju na Europu, dok su s druge strane mnogi etno-mazohisti revni u optužbama i nametanjima krivnje za navodno „bjelačko koloniziranje“ teritorija po svijetu.

Bijelci su tako podvrgnuti potpuno otvorenom uništenju, a naša djeca sasvim očigledno neće naše krajeve više moći zvati domom.

Je li multi-rasno društvo genocid? Da, jeste.

Je li multi-kulturalno društvo genocid? Da, jeste.

Je li podržavanje jačanja manjina, uz istovremeno omalovažavanje bijelaca, genocid? Da, jeste.

Je li indoktrinacija multi-rasne raznolikosti genocid? Da, jeste.

Je li tolerancija ilegalne imigracije genocid? Da, jeste.

Je li bilo kakva ne-bjelačka imigracija u bjelačke zemlje, osim u vidu diplomatskih predstavnika, genocid? Da, jeste.

Jesu li anti-diskriminacijski zakoni dijelom genocida? Da, jesu.

Jesu li zakoni o „zločinima iz mržnje" dijelom genocida? Da, jesu.

Je li politika podrške i promocije abortusa dijelom genocida? Da, jeste.

Je li promocija seksualnih nakaznosti dijelom genocida? Da, jeste.

Je li represija prema informiranju o rasnim razlikama dijelom genocida? Da, jeste.

Je li „afirmativna akcija" genocid? Da, jeste.

Je li suptilna ili direktna promocija međurasnog seksa putem medija genocid? Da, jeste.

Je li medijsko omalovažavanje i pravni progon rasno svjesnih bijelaca genocid? Da, jeste.

Je li veleizdaja i uništenje suvereniteta naše zemlje i promocija tuđe vlasti nad našom zemljom dijelom genocida? Da, jeste.

Kao što vidite, nisu nužne „plinske komore" da bi se počinio genocid.

Jadamo li se mi zbog toga? Nikako! Ovdje samo iznosimo činjenice kojih još mnogi nisu svjesni i koji žive u svojim iluzijama u lažnoj sigurnosti. Samo pitanje toga što naše teritorije osvaja strano tijelo nije nešto zbog čega vrijedi žaliti, jer čak i to je dio prirode. To što ne činimo apsolutno ništa po tom pitanju je ono što je stvarni problem.

BIJELI

BEZ KRIVNJE. BEZ ISPRIKE.

Masovna imigracija ...

bomba koja otkucava

00:23

Rasa je biološka stvarnost

Priredila: *Eutamias sibiricus*

Rasa ne potječe od društvene nejednakosti, već prije od biološke nejednakosti. Rasisti su bili zapravo u pravu,a liberali su uvijek bili u krivu što se tiče rase. Već dugi niz godina, Europljani u pogledu rase ne dobivaju nikakve informacije ili su te informacije često najobičnije neutemeljene laži.

Društveni konstrukt je na primjer „ljudsko dostojanstvo," koje postoji samo zato što su se ljudi složili oko toga da se ponašaju tako. Međutim, suočeni sa silama koje ne dijele takav dogovor, poput neprijatelja, gladne i divlje životinje, ili elementarne prirodne sile, većina ljudi ubrzo shvaća da „ljudsko dostojanstvo" nije zapravo djelo prirode, već prije ljudska fikcija koja uopće ne nudi nikakav oblik zaštite zato što jednostavno nema svoje fizikalno postojanje.

Ideja da bi rasa mogla biti društveni konstrukt započela je kao hipoteza koju je 1972. uveo Richard Lewontin, genetičar s Harvarda. On je tvrdio da su genetske razlike među rasama tako male da nitko tko radi samo s genetičkim podacima ne bi kategorizirao ljude kao azijate, bijelce, crnce, mestike itd. Lewontin je rekao da rasna klasifikacija „sada više gotovo da i nema genetskog

i taksonomskog značaja."

Ljevičari su se odmah ulovili za Lewontinove riječi i stvorili ogroman broj slogana, uključujući i onaj danas naširoko poznati „*Rasa je društveni konstrukt*" ili onaj „*Postoji samo jedna rasa, ljudska rasa.*" Lewontinova hipoteza gotovo je istog treba postala traženo vjerovanje među politički korektnima. A upravo to je bila velika nesreća za njih, jer manje od 30 godina kasnije genetičari i forenzičari dobili su u mogućnost provedbe statističke analize genetskih markera kako bi vidjeli da li su njihove grupe povezane s najčešće identificiranim rasnim skupinama.

To su i učinili. Do 2005. se nakupila hrpa dokumenata da je Lewontin bio u krivu. Praktički svaka analiza genetskih markera demonstrirala je biološku stvarnost rasnih identiteta. U jednoj od njih, studiji nazvanoj „*Genetic Structure, Self-Identified Race/Ethnicity, and Confounding in Case-Control Association Studies,*" koju su proveli Hua Tang, Tom Quertermous, Beatriz Rodriguez i drugi, godine 2005., svi osim pet od 3636 testiranih (što je uključivalo azijate, bijelce, crnce i mestike) statistički su posloženi u grupe genetskih markera koji su međusobno odgovarali njihovoj izjašnjenoj rasnoj skupini.

Odavno je moguće da antropolozi sortiraju ostatke kostura prema rasi, s vrlo dobrom točnošću, koristeći samo oblike lubanje, čeljusti, zuba i kosti kao vodiče. Do prvih godina 21. stoljeća, stvorena je mogućnost da stručnjaci za forenziku učine isto na temelju analize DNK, što je omogućilo točnije utvrđivanje očinstva u sporovima, kao i ukazivanje policiji da je uhićen pravi osumnjičenik, ili pak pogrešni.

Iako je istina da sve ljudske rase dijele preko 99 posto njihovog DNK, to nije uvjerljiv argument jer većina tog genetskog koda povezana je time što nas određuje kao životinje, a ne kao biljke ili druge višestanične organizme. To je ono na što ukazuje većina našeg DNK. Mi smo genetski gotovo identični majmunima. Ali morate pogledati bliže i znati što tražiti kako bi razlikovali bilo koju vrstu sisavaca od ostalih vrsta sisavaca, samo po DNK.

Dakle, taj mali djelić DNK razdvaja bijelu rasu od drugih i to je dovoljno da prouzroči vrlo značajne biološke razlike među njima.

I, doista, ideja rasne jednakosti trebala bi biti pod sumnjom svakog pojedinca od samog početka. Priroda je stvorila vidljive rasne razlike, koje obično jasno uočimo, a koje su uglavnom trivijalne. Međutim, liberali su onda odlučili da su te „kozmetičke" rasne razlike bile jedine razlike među rasama, a to jednostavno nije logično.

Bilo bi iznimno čudno kada bi priroda, koja je stvorila sve nasljedne osobine u organizmima, bila svjesna liberalnog senzibiliteta još od početka vremena i da je preuzela ulogu – zajedno s ljudima – da dopusti razvoj samo onih rasnih razlika koje nemaju društvenog značaja kojeg bi liberali mogli odbijati.

Naravno, priroda ne poštuje naše mišljenje na taj način. A ona također nije iznjedrila evoluciju čovječanstva s takvim ograničenjima.

Iznesimo jednu jednostavnu analogiju. Rase se mogu usporediti s metalnim spremnicima ispunjenima plinom. Mrežni učinak njihovog zajedničkog ponašanja je temperatura spremnika. Možete izmjeriti njihove temperature da vidite jesu li u sigurnom području za rukovanje. Ako zaboravite provjeriti temperaturu ili ste informirani o temperaturi, ali se ne pridržavate upozorenja „prevruće za korištenje," tada riskirate biti opečeni. Međutim, temperatura ne predviđa kretanje svake pojedine molekule u spremniku. Ona vam samo govori kakva je prosječna temperatura spremnika.

Jednako tako, statistike o zaraznosti HIV-om, stopa kriminala, testovi inteligencije i slična ispitivanja, raščlanjena prema rasi, mogu nam reći je li neka rasa, općenito gledano, nakupina odvratnih divljaka, čak iako znamo da unutar nje postoji nekolicina iznimaka. Postojanje tih iznimaka ne opravdava niti ne zahtijeva naš odlazak ka tim rasama i naše udruživanje s njima na način po kojem ćemo se pošteno opeći, a praksa je ovu teoriju već okrutno dokazala.

Istina o laži: Progresivizam

Priredila: *Tamiasciurus hudsonicus*

Progresivizam je ljevičarski misaoni proces implementiran u društvo putem medija, akademske zajednice, politike i zabave. Njegova težnja je svijet bez bijelih europskih naroda, bez tradicionalnih obitelji, bez vjere, bez ponosa i bez identiteta. On promovira degeneraciju, nemoral, ružnoću, miješanje, lažnu povijest i samoprijezir. Progresivizam je sam po sebi društveni trulež, on izjeda same temelje civilizacije prije nego li se ona sama sruši. Ono što ostaje iza toga su truli ostaci nekad velike civilizacije kojoj su nekoć mnogi zavidjeli i promatrali ju kao velikog neprijatelja – progresivizma.

Progresivizam napreduje uz pomoć određenih osobina koje su jedinstvene za Europljane, a upravo rade protiv njih. Te osobine su empatija i altruizam. On potiče empatiju skupine prema van, on potiče altruizam skupine prema van te napada one koji prakticiraju nutarnju empatiju i altruizam, među članovima homogene skupine.

Primjer toga bio bi koncept da „milosrđe započinje kod kuće." To u osnovi znači da se prvenstveno brinete za članove svoje vlastite obitelji, ali progresivizam to smatra „rasizmom" i „diskriminacijom." Oni koji propagiraju ideje progresivizma vjeruju da je milosrđe prema svima, čak i pod cijenu štete samom sebi, svojim

bližnjima ili pak čitavoj rasi, neka uzvišena dobrota. Empatijska i altruistička priroda Europljana na taj način je izmanipulirana i uvučena u ovaj scenarij. Pristaše te ideje iskoristiti će svoj i tuđi novac kako bi prehranjivali gladne u zemljama Trećeg svijeta, ne shvaćajući da time ruše prirodnu ravnotežu te stvaraju još više gladnih i siromašnih, dok na gladne iz svog bližeg kruga uopće ne gledaju.

Feministice u „prosvjedu" protiv „patrijarhalnog društva" zbog navodne sramote i društvene odbačenosti uslijed potpuno prirodne menstruacije.

Oni naivno podržavaju imigraciju ne-bjelačkog stanovništva, vjerujući kako su ti ljudi samo u potrazi za boljim životom, a uporno ignoriraju teške i zlokobne posljedice koje ta ista imigracija, kroz neslućene zločine, ima na njihove vlastite sunarodnjake. Oni su postali žrtve vođene vlastitim emocijama usađenim preko masovnih medija i promidžbe progresivizma. U njihovom slučaju, empatija i altruizam su emocije koje su zasnovane na brizi prema drugima i to je razlog zašto ljevičari nisu u stanju koristiti logiku i vidjeti stvarnost oko sebe.

„Progres" u osnovi znači kretanje prema naprijed, napredovanje. U pogledu društva, „progres" bi navodno trebao značiti kretanje društva prema naprijed, napredovanje društva. Pitanje je stoga, što je zapravo napredovanje?

Pa, odgovor na to pitanje možete vidjeti svuda oko sebe. Naime, „progres" koji oni zagovaraju nije napredak društva niti civilizacije. Naprotiv, taj „progres" označava korak dalje prema ponoru i rušenju civilizacije. Za progresivce, naše društvo i civilizacija predstavljaju neprijatelja. Oni ne žele naš napredak – oni žele našu propast. Može li itko reći da je ovo društvo, koje je na praktički svim područjima ispresijecano „progresivizmom," doista onakvo kakvo bi svi ljudi željeli? Čujete li kako svi pričaju kako su zadovoljni korjenitim društvenim promjenama koje nas okružuju?

Progresivizam je samo još jedan u nizu pojmova koji su optočeni lažima te je njegov smisao potpuno izvitoperen. On je potpuno pogrešan kada se koristi da bi se opisalo tobožnje napredovanje društva. Jasno, da bi pristaše ovakve ideje bile čim više privučene rušenju i uništenju civilizacije, kulture i tradicije, potrebno je svemu tome dati neki pozitivan prizvuk, a „progres" je upravo takav. Kada netko razmišlja o toj riječi, on sasvim očito razmišlja na pozitivan način, a posebno kada se nađe u masi, koja je ovakvim slatkim riječima posebno privržena. Ništa negativno ne može proizaći iz pozitivnog pojma, zar ne?!

Ogolite sve slojeve što prekrivaju „progresivizam“ i pronaći ćete kulturološki marksizam, ideologiju ognja i ništavila namijenjenu rušenju civilizacije. Progresivizam je laž utemeljena na mržnji i ništa pozitivnog nema u toj ideji, kao niti ništa od čega bi naše društvo imalo koristi. Mržnja pristaša progresivizma usmjerena je isključivo prema Europljanima, našoj kulturi i našim tradicijama.

Svatko tko se tako suprotstavlja agendi progresivizma podvrgnut je uobičajenim taktikama navedenim u priručniku kao što je „Pravila za radikale“ („Rules for Radicals“). To se ujedno može nazvati represivnom tolerancijom, koja je zamisao Herberta Marcusea. U praksi to znači toleriranje svih ideja i stavova koji su protivni idealima vezanim za tradicijske zdrave i razumne vrijednosti europskog čovjeka, a netoleranciju prema svemu onome što se protivi uništenju tih zdravih vrijednosti.

Dobro objašnjenje značenja progresivizma je slijedeće:

> *„Započevši u 60-ima, akademici su dobili pojačani interes u kulturološki marksizam talijanskog marksiste Antonia Gramscija. Članovi političke klase zalijepili su se na ‘društvenu pravdu,’ afirmativnu akciju, ‘različitost,’ multikulturalizam, političku korektnost i druge maligne boleštine koje je iznjedrio kulturološki marksizam. Progresivni političari počeli su gledati na društvo kao na heterogenu mješavinu rasnih, etničkih, spolnih, a danas također i seksualno orijentiranih skupina, zaključanih u neizbježnu bitku protiv bijelaca.*
>
> *„Općenito govoreći, doktrine kulturološkog marksizma gledaju na moral i znanje kao na ‘konstrukte’, a društvenu i ekonomsku moć kao robu koja se prenosi s ‘tlačitelja’ na ‘potlačene’. Progresivci često nazivaju manjine potlačenima, a sve što ide manjima u korist nazivaju moralom.“* – Chuck

U nastavku navodimo neke primjere kulturološkog marksizma/progresivizma.

Multikulturalizam/Multirasnost

Ovo je jedno od glavnih načela progresivizma. Oni kažu kako je rasno miješano društvo „napredak“ i kako je „različitost naša snaga.“ Progresivizam želi „post-rasno“ društvo bez ikakvog rasnog identiteta. Oni promoviraju masovnu imigraciju i rasno miješanje te čekaju dan kada će bijeli Europljani postati manjina u nekoć većinski bjelačkim europskim zemljama. Može li itko tko nije anti-bijelac vidjeti išta pozitivnog u ovome? Kada je netko dosita slobodouman i može odvagnuti činjenice, tada može vidjeti da progresivizam ima u svojoj srži striktno anti-bjelačke nakane. Dakle, ne radi se o napretku ili progresu bjelačkih i drugih naroda,

Navodno bez rasnog miješanja nećemo opstati?!

već o uništenju bjelačkih naroda.

Dokazi za ovo mogu se pronaći u demografskim predviđanjima stručnjaka koji su veće odavno rekli kako će praktički sve veće europske nacije u skoroj budućnosti postati manjine u vlastitim zemljama. Nije toliki problem taj što Europljani po prirodi imaju nižu stopu nataliteta. Europljana nikada u povijesti nije bio toliki broj, koliko nas je danas. Međutim, problem je upravo u tome što se u Europu dovode stotine tisuća ne-bijelaca, čime se pažnja svih institucija usmjerava na njihovo zbrinjavanje, a svaki oblik bjelačkog identiteta automatski se zapostavlja ili direktno napada. To je primarni razlog zašto su europski narodi u opasnosti.

Modernizam

Takozvana moderna umjetnost i arhitektura, rezultat su otvorene mržnje prema klasičnoj europskoj umjetnosti i arhitekturi. Progresivizam stvara i promovira ružnoću na svaki mogući način, a sve s ciljem udaljavanja pojedinca od njegove kulturne baštine. Stvaranjem modernističke umjetnosti i arhitekture, oni zamjenjuju povijesni značaj naše kulture s takozvanim „modernim" i „progresivnim" monstruoznostima. Progesivci žele izbrisati prošlost i povijesni značaj naše kulture jer ju jednostavno mrze, a ne zato što ju žele unaprijediti. Oni to izvode tako što napadaju kulturu na akademskoj razini, ali također zamjenjuju kulturološko izražavanje Europe, što je nekad bilo osobito značajno za našu kulturu.

Seksualna sloboda

Ovo načelo progresivizma rezultiralo je kulturom degeneracije od strane zabavne industrije, pornografske industrije i masovnih medija. Seksualizacija naše kulture dovela je do pada obiteljskih vrijednosti te je stigmatizirala nagon za stvaranjem okruženja tradicionalne obitelji, koje uključuje muškarca, ženu i djecu. Kulturološki marksisti smatraju da, ako oslobode ljude od onoga što oni zovu „seksualno ugnjetavanje," da će moći započeti proces dekonstruirati Europu.

Proces je započeo pseudo-znanstvenik Sigmund Freud, koji je pokušao sugerirati da je seksualno ugnjetavanje bilo uzrokom nesretnosti. Seksualna revolucija, pojam koji je osmislio Wilhelm Reich, postao je manifestacija onoga što je stvorio Freud. Progresivci kažu kako je „seksualna sloboda" oslobođenje od europskog morala i vjerske indoktrinacije.

Eros i civilizacija, koju je napisao Herbert Marcuse, stvorili su okruženje „slobodne ljubavi" u 60-im, među mladima i pokretom kontra-kulture. Knjiga govori o tome kako je potiskivanje ljudskog seksualnog nagona usmjereno ka društvenoj kontroli. Ukratko, on sugerira da je sloboda seksualne želje i principa zadovoljstva sredstvo ljudskog oslobođenja od civilizacije, odnosno europske civilizacije koju smatraju „kapitalističkim Zapadom." Progresivci vide obitelj kao dio kapitalističke urote prema kojoj se želi kontrolirati ljude i stoga

se nju mora uništiti.

Progresivci vide obitelj kao ugnjetavačku jedinicu koja promiče i prenosi rasizam, seksizam, homofobiju i fašizam na djecu. Oni tvrde da je obitelj patrijarhalna, autoritativna i hijerarhijska, što ona doista u osnovi i jest, ali oni to smatraju negativnim. Oni vjeruju da će nakon uništenja institucije obitelji, djecu moći ispuniti idejama „jednakosti" i „egalitarizma." Metode koje pritom koriste, promiču homoseksualnost, feminizam, sve oblike seksualnih devijacija te oslanjanje na državu. Uloga oca i majke također je pod žestokim napadom, a obitelj je prozvana „općim lancem ugnjetavanja."

Bez granica

Progresivci vjeruju kako na svijetu ne bi smjelo biti granica, oni vjeruju u punu i apsolutnu slobodu kretanja svih ljudi na zemlji, ali ipak to u načelu nameću isključivo bijelcima. Ovakve težnje dolaze iz nauka komunizma, odnosno komunističke mantre o „svijetu bez granica" i „besklasnom društvu," što je u praksi već rezultiralo milijunskim žrtvama potpuno nedužnih ljudi.

Domaći izdajnici u promociji mržnje i Bijelog genocida.

Progresivizam je odbacivanje stvarnosti i odbacivanje prirodnog poretka stvari, radi utopističke iluzije prema kojoj su svi ljudi „jednaki." Povijest i iskustvo su nebrojeno puta pokazali da onaj tko se pokuša boriti protiv prirode, tko krši njene zakone i tko ju pokušava nadvladati, a ne uživati u suživotu s njom, biva uvijek zbrisan s lica zemlje. Tkogod bio pobjednik u bitci između razuma i ludila, jedno je sigurno – progresivizam će u konačnici biti zbrisan zajedno sa svojim zagovaračima.

MOTUS CREATIVITAS

THE JEWISH GAS CHAMBER HOAX

20th CENTURY HOAX PRESENTS AN ERIC HUNT FILM
PRODUCED BY FRIEDRICH PAUL BERG AND ANONYMOUS REVISIONIST
WWW.GASCHAMBERHOAX.COM
MARCH 5 2014

THE MAJDANEK GAS CHAMBER MYTH

Bad und Desinfektion I

GASCHAMBERHOAX.COM

The Treblinka Archaeology HOAX

20th CENTURY HOAX PRESENTS AN ERIC HUNT FILM
PRODUCED BY FRIEDRICH PAUL BERG AND ANONYMOUS REVISIONIST
WWW.GASCHAMBERHOAX.COM

Daniel W. Michaels: Priznanje Hitlerovoj mladeži

Prijevod: *Eutamias sibiricus*

- **Mnogi još uvijek vjeruju kako je Hitlerova mladež bila neka vrsta napredne eugenike**
- **Organizacija posvećena zdravlju i intelektu mladih Nijemaca**

Nema bolje definicije i potvrde od Hitlerove mladeži (*Hitlerjugend*) od one koju je vodstvu pokreta 1938. napisao premijer Neville Chamberlain: „*Sve nade Njemačke stavljene su na vas; na vašu skrb povjerene su nacionalna baština i tradicije, vaša nacionalna čast i vaš nacionalni prosperitet. Sve to povjereno vam je na čuvanje, a ja sam uvjeren da će opravdati to povjerenje.*“ Ono što slijedi jest analiza upravo toga što su bili ciljevi organizacije Hitlerove mladeži, koje su oklevetali službeni povjesničari.

Svaka generacija suočava se sa svojim izazovima. Hitlerova generacija, odnosno Nijemci rođeni između 1920-ih do onih rođenih sredinom 1930-ih, morali su se suočiti s posebno teškim vremenima, u rasponu od kratkog predratnog razdoblja s astronomskom inflacijom, depresijom i Weimarskom dekadencijom, kroz krvlju natopljenim šestogodišnjim Drugim svjetskim ratom, zatim gorkom, neposrednom poslijeratnom erom etničkog čišćenja, protjerivanja i izgladnjivanja, sve do današnjeg dana.

Srećom, nacionalsocijalistička vlast pod vodstvom Adolfa Hitlera dala je mladeži Njemačke obuku i duh, u raznim organizacijama *Hitlerjugend*-a (HJ),

kako bi bili u mogućnosti ponovno uzdići Njemačku, koliko god ona bila razrušena i sa smanjenom populacijom.

Među vjerovanjima i praksom antičke Grčke, za koje se Hitler nadao da će ih vratiti natrag kroz obuku njemačke mladeži 20. stoljeća, stare između 5 i 18 godina, nalazio se jednostavan princip njegovanja zdravog uma u zdravom tijelu. Razvoj fizičke spreme i zdravog karaktera u djece i mladeži, vjerovao je Hitler, trebali je biti mnogo važniji od pokušaja usađivanja intelektualnih koncepata u umove koji još nisu dosegli zrelost. Još 1924., budući vođa otkrio je cilj njemačke izobrazbe:

Adolf Hitler s članovima Hitlerove mladeži, organizacije osnovane 1922., kako bi se motivirali mladi muškarci Njemačke za ekstrermno teško razdoblje nakon Prvog svjetskog rata. Hitler je vjerovao da bi poticanje zdravog uma u zdravom tijelu trebalo omogućiti njemačkoj djeci da se pripreme za moralne, fizičke i intelektualne zahtjeve života u njemačkoj državi. Njemačke djevojčice imale su svoju zasebnu organizaciju - Ligu njemačkih djevojčica.

„Cilj narodne države je usmjeriti njen odgojno-obrazovni rad ne samo na puku svrhu indoktrinacije znanja, već na podizanje i jačanje zdravih tijela. Obuka intelektualnih sposobnosti predstavlja samo sekundarni cilj. No, ovdje opet naglasak mora ležati na nastojanju da se prije svega oblikuje i formira karakter, a posebno razvoj volje i sposobnosti donošenja odluka u kombinaciji s naglašenim osjećajem odgovornosti. Školska i znanstvena obuka u ovoj ranoj fazi tek su sekundarni. Čovjek malog intelektualnog dosega, ali fizički zdrav, dobrog i stabilnog karaktera, koji može izvršiti svoju volju i sprema je donijeti odgovorne odluke, vrjedniji je član i imovina nacionalne zajednice od visoko obrazovanog

slabića."

Hitler je zahtijevao vojnički program za mlade ljude, više spartanski od onog u Ateni. U današnjoj terminologiji, *Hitlerjugend* je neupitno bio paravojna organizacija. Niti djevojke, niti mlade žene nisu bile isključene iz obuke. Hitler i nacionalsocijalisti, djelujući po principu da se žene razlikuju od muškaraca, uspostavili su slične zdravlju orijentirane organizacije, na primjer BDM (*Bundes Deustscher Mädel*), čiji programi su bili namijenjeni stvaranju budućih žena i majki Trećeg Reicha.

Sa stajališta Njemačke, organizacija HJ bila je nužno paravojna, jer su kaznene odredbe Versajskog ugovora namjerno osigurale da Njemačka bude okružena neprijateljima, malim i velikim: komunističkom Rusijom na istoku, Engleskom i Francuskom na zapadu, izmišljanjem Čehoslovačke i obnovom Poljske. Kad god da su Britanija i Francuska, takozvane demokracije i imperijalističke sile u isto vrijeme, odlučile objaviti ponovno rat Njemačkoj kao što su to učinile u Prvom svjetskom ratu, one su mogle računati na svoje kolonije i bivše kolonije širom svijeta, da će im se priključiti, automatski stvarajući još jedan svjetski rat. Engleska, s SAD-om u pratnji, poduprle bi Francusku. Rusija, bilo imperijalistička kao za vrijeme careva ili komunistička kao u doba Staljina, također bi bila regrutirana da razbije „Hune." U britanskim očima, Njemačka, bilo da je pod carem ili Führerom, viđena je kao kontinentalna sila koja je uvijek najviše prijetila britanskom prvenstvu.

Naravno da su organizacije mladeži postojale i ranije tijekom Drugog Reicha i godina Weimara, ali one su bile rascjepkane i raznolike, pod kontrolom crkava (katoličke, luteranske,

Napadi na njemačko nacionalsocijalističko razdoblje bili su tako učestali i tako negativni u proteklih 70-ak godina, da mnogi ljudi vjeruju kako su organizacije Hitlerove mladeži bile centri za ispiranje mozgova dizajnirane za stvaranje dobrih mladih ubojica za Hitlerovu vojsku. Niti blizu istine. Fotografije prikazuju redom mladiće Hitlerove mladeži tijekom jednog od mitinga. Njemački dječaci u aktivnostima na otvorenom. Članovi Lige njemačkih djevojčica poziraju prilikom fotografiranja.

evangeličke), različitih općinskih vlasti, klubova i slično. Sve one imale su različite ciljeve i različite programe. To je riješeno 1933. kada je NSDAP donio zakon *Glechschaltung* - sinkronizirani zakon restrukturiranja na razini vlade koji je zahtijevao od svih grupa mladeži da se podrede i apsorbiraju u Hitlerovu mladež. Najveća opozicija programu Hitlerove mladeži u Njemačkoj do tog spajanja, dolazila je uvijek od rimokatoličke crkve, koja je smatrala da je duhovna obuka mladih, posebno u katoličkoj Bavarskoj, bile pod njenom nadležnosti. Međutim, novi zakon također je isključio Crkvu iz bilo kakve kontrole nad skupinama mladih.

Odluka o uspostavljanju općenarodne organizacije mladih, sastavljene od mentalno i fizički sposobne djece stare od šest pa do 18 godina, posvećene idealima i ciljevima nacionalsocijalizma i vjerovanju u nepogrešivost njihovog vođe, Adolfa Hitlera, osigurala je vjerne sljedbenike i ovjekovječenje pokreta u budućnosti, čak i nakon što njihov osnivač bude dočekan u Valhali.

Ciljevi i organizacija Hitlerove mladeži

Među ciljevima Hitlerove mladeži, nalazili su se slijedeći: promoviranje ljubavi prema zemlji i narodu; uživanje u poštenoj i otvorenoj borbi i u zdravoj fizičkoj aktivnosti; štovanje etičkih i duhovnih vrijednosti; stavljanje zajedničkog dobra ispred pojedinačnog ostvarenja; i odbacivanje svih vrijednosti koje potječu od Židovstva i materijalnog bogatstva ili pohlepe. Ono najvažnije, mladi ljudi naučili su prihvaćati odgovornosti odraslih. Stranci i Židovi bili su isključeni iz članstva. Svi Nijemci, neovisno o društvenom položaju, zanimanju i klasi, bili su smatrani jednakima i tretirani jednako. Obuka je bila potpuno besplatna.

Hitlerova mladež bila je podijeljena u tri dobne skupine, *Pimpfen*, *Jungvolk* i pravi *Hitlerjugend*.

Program se za prve dvije starosne skupine koncentrirao ponajviše na fizičku obuku, timske sportove, igre, penjanje, učenje osnova reda i discipline, integraciju i podršku u projektima zajednice, njemačku povijest i zemljopis, osnove vojnih vježbi i indoktrinaciju u ideale nacionalsocijalizma i arijanizma. Timski sportovi bili su naglašeni kako bi se razvilo prijateljstvo i timska suradnja.

Aktivnosti organizacija *Pimpfen* (za dečke između 5 i 10 godina) i *Jungvolk* (10-14 godina), bile su vanškolske i provođene kao dodatak regularnom školovanju. Djeca su polazila normalne osnovne škole zbog tradicionalnog učenja čitanja, pisanja i aritmetičkih vještina. Novi članovi *Jungvolk*-a, polagali su zakletvu na svečanoj ceremoniji 20. travnja, sve do 20. travnja 1945.

Zakletva koju su polagali glasila je: „*Obećavam da ću izvršiti svoju dužnost u svako doba u Hitlerovoj mladeži, u ljubavi i vjernosti prema Führeru. Tako mi Bog pomogao.*“ Nakon ovoga, zazvučale su frule, bubnjevi i fanfare u svi su zapjevali himnu Hitlerove mladeži: „*Naprijed, naprijed, fanfare se čuju, naprijed, naprijed, mladež ne poznaje opasnosti.*“

Krajnja svrha ovih devet godina bila je ojačati i pripremiti mlade Nijemce za njihove odrasle uloge u novom nacionalsocijalističkom društvu. Trenutna svrha bila je izvući najuspješnije i obećavajuće mlade ljude za dodatnu naprednu obuku u trajanju od četiri do šest godina, kako bi ih se pripremilo za vodeće uloge u ekonomiji, vojsci, umjetnosti, literarnom segmentu, poslovanju i drugim profesijama.

Hitlerova mladež s bubnjevima i zastavama na jednoj od brojnih svečanosti.

Nakon dodatne obuke, najbolje pripremljeni iz prve dvije kategorije upisivani su u vrlo zahtjevne škole Adolfa Hitlera (AHS) ili u škole NAPOLA (*Nationalpolitischenanstalten*) – četverogodišnje gimnazije – ekvivalent akademskom obrazovanju uz vojničku obuku. Dok tijekom prve dvije faze obuke Hitlerove mladeži, sve do 14 godine, dječaci žive kod kuće, ona djeca koja nastave pohađati škole AHS i NAPOLA žive van svog doma, odnosno u školi, kako bi se smanjio utjecaj roditelja i regije. Najbolji učenici mogli su dobiti i dodatnu obuku u takozvanim Ordenburgen centrima.

Dok su AHS škole bile uspostavljene isključivo za stvaranje vođa stranke, NAPOLA je osnovana kako bi stvorila elitu koja je trebala popuniti mjesta u svim područjima njemačkog društva, političko, administrativno, ekonomsko, akademsko, vojno i tako dalje. Također su se organizirale i poticale posjete engleskim „javnim“ školama.

Vođa Hitlerove mladeži bio je Baldur von Schirach, čiji su preci bili Amerikanci, od kojih su dvojica bili potpisnici američke Deklaracije o neovisnosti. Von Schirachov prvi jezik bio je engleski; njemački je naučio s pet godina.

Na suđenju u Nurembergu, nakon rata, Schirach je bio osuđen za ratne zločine na 20 godina zatvora zbog svoje uloge u Hitlerovoj mladeži.

Baldur von Schirach, vođa Hitlerove mladeži.

Članstvo u svim odjeljenjima Hitlerove mladeži bilo je vrlo ozbiljno. Nisu bile dopuštene nikakve besmislice. Obuka je bila teška kako bi mladi ljudi mogli steći ponos na svoja dostignuća. Usprkos poteškoćama, članstvo u Hitlerovoj mladeži brzo je naraslo s 1000 godine 1923., na preko 8 milijuna 1939. U rujnu 1935., Hitler se obratio Hitlerovoj mladeži na posebno organiziranom mitingu održanom u Nurembergu gdje je naglasio što on očekuje od njih: *„Slabi moraju biti odbačeni. Želim mlade muškarce i žene koji mogu podnijeti bol. Mladi Nijemac mora biti vitak i uredan, brz poput hrta, čvrst kao koža i tvrd kao Kruppov čelik.“*

Tipičan tjedni raspored za više razrede škole NAPOLA bio bi: četiri sata njemačkog, tri sata povijesti, dva sata zemljopisa, četiri sata latinskog, pet sati engleskog, tri sata matematike, dva sata umjetnosti, jedan sat vjeronauka, jedan sat glazbenog i pet sati tjelesnog odgoja. Tjelesni odgoj uključivao je cross-country marševe, jahanje, jedrenje, poduku iz vožnje, poduke o korištenju lakog oružja i vježbe.

Kada su u rujnu 1939., nakon njemačke invazije na Poljsku, Britanija i Francuska objavile rat, Hitlerova mladež pokazala se spremnom. Samo u bitkama u Poljskoj preko 300 vođa Hitlerove mladeži poginulo je na bojnom polju. Ove brojke rasle su kako je rat napredovao, a kulminirao je u Bitci za Berlin, kada su članovi Hitlerove mladeži, neki tek 12 godina stari, služili u miliciji *Volksturm*, koju je uspostavila Nacionalsocijalistička stranka tijekom posljednjih mjeseci Drugog svjetskog rata.

Tijekom gotovo šest ratnih godina, Hitlerova mladež služila je u mnogim dodatnim snagama u svim granama službe i na domaćem bojištu. Timovi Hitlerove mladeži dodijeljeni su zračnim snagama, protuzračnim baterijama, mornaričkim jedinicama, vojnim kuririma i poštanskoj isporuci, patrolnim službama, planinskim trupama, konjušarnama, civilnoj pošti, timovima za operacije čišćenja nakon zračnih napada, grupama za evakuaciju djece na sela, poljoprivrednim jedinicama i gdje god su drugdje bili potrebni. BDM je dodijeljen vojnoj medicinskoj službi te drugim službama u domovini. Treba naglasiti kako su ovi muškarci i žene učinkovito nosili svoju odgovornost odraslih i dali najbolje što su mogli od sebe.

U konačnici, 17-godišnjaci iz Hitlerove mladeži služili su u regularnim odredima SS-a, uključujući i diviziju *Leibstandarte Adolf Hitler* i slavnu 12 SS oklopnu diviziju *Hitlerjugend*, pod vodstvom Kurta Meyera. Divizija *Hitlerjugend*, s početnom snagom od 20 540 muškaraca, bila je prva koja je branila područje Caena u Normandiji. Do trenutka kada je divizija bila u mogućnosti pobjeći iz džepa Falaise, brojka se smanjila na 12 000 ljudi.

Nakon pojačanja, divizija je ponovno poslana u sukob s američkom vojskom u dobro poznatu bitku zvanu *Battle of the Bulge*. Kada je ofenziva u Ardenima propala, divizija *Hitlerjugen*d borila se protiv Crvene armije u blizini Budimpešte. U Bitci za Berlin, pripadnici Hitlerove mladeži stari samo 12 godina, našli su se na prvoj crti rame uz rame s muškarcima koji su im po godinama mogli biti djedovi, u miliciji *Volksturm*, nakon čega su doživjeli okrutnu sudbinu u rukama Crvene armije. U konačnici, posljednjeg dana rata, 8. svibnja 1945., preživjelih 10 000 dječaka iz Hitlerove mladeži predalo se američkim vojnicima. Svugdje i uvijek, Hitlerova mladež borila se s najvećom požrtvovnosti.

Često se puta zaboravlja da je 1948., kada je konačno došlo vrijeme za ponovno podizanje nacije – nakon dvije i pol godine savezničkih vješanja, zatvaranja, etničkog čišćenja i izgladnjivanja – sve to palo još jednom na preživjele članove skupina HJ-a, BDM-a, AHS-a i NAPOLA, koje su predvodile ponovnu izgradnju, koja je pod Konradom Adenauerom bila gotova u pet godina – otprilike isto onoliko koliko je trebalo Saveznicima da unište Njemačku.

Saveznički program ponovnog obrazovanja

Godine 1946., SAD je uveo program ponovnog obrazovanja za Nijemce iz nacionalsocijalističkog razdoblja, kao dio programa takozvane „denacifikacije" s namjerom da se Njemačka očisti od svih i svega, uključujući naravno i članove Hitlerove mladeži te od „nacistički" usađenih misli. Naoružani čuvenim, ali zasluženo ismijavanim, upitnicima (*Fragebogen*), Nijemce se naivno ispitivalo o njihovim aktivnostima tijekom razdoblja nacionalsocijalizma, kako bi se mogli sami optužiti. Upitnik su najvećim dijelom sastavili oni koji su pobjegli od nacionalsocijalizma (Židovi i drugi protivnici režima), od kojih su mnogi jednostavno bili prebačeni u vojno obavještajne službe te su im dane uniforme britanske ili američke vojske nakon čega su pušteni s lanca.

Ako su se Sjedinjene Države ikada nadale dobroj volji Nijemaca u budućem poduzetništvu, odabir ovih istražitelja i izvršitelja bio je štetan koliko i glup. Dok su neke možda bili korektni i nepristrani, mnogi drugi bili su ekstremno lijevi socijalisti, poneki su bili komunistički simpatizeri, a drugi su jednostavno tražili osvetu.

Čim je vlada SAD-a postala svjesna komunističke prijetnje svojoj vlastitoj sigurnosti, program je ugašen. Do 1948. program je prebačen na njemačke vlasti, a do 1951., većina programa denacifikacije bila je već napuštena. Umjesto toga, SAD su tada već nastojale regrutirati Nijemce da se bore protiv komunizma i širenja Sovjetskog Saveza. Zbog najbolje obuke i iskustva u takvom poslu, bivši

učenici Hitlerove mladeži i NAPOLA-e sada su se našli kao traženi saveznici, a ne s omčom oko vrata.

Trebalo je gotovo pet godina nakon završetka Drugog svjetskog rata da SAD shvati da su međunarodni komunizam i SSSR nastavili biti mnogo veća prijetnja za sigurnost SAD, nego što je Njemačka ikada bila.

Post-ratno razdoblje

Dok su doslovno milijuni njemačke mladeži, koji su prošli četiri do osam godina obuke u Hitlerovoj mladeži, služili časno tijekom i nakon rata te dobili malo pažnje ili ozloglašenosti, manji broj njih koji prošao kroz naprednu obuku u NAPOLA-i postali su vrlo ugledni tijekom post-ratnog razdoblja. Razumljivo, manje je poznato da je uloga učenika NAPOLA-e odigrala veliku ulogu u ponovnoj izgradnji Istočne Njemačke, Njemačke „demokratske" republike. Međutim, može se pretpostaviti da je čak i veći broj njih dospio na vodeće pozicije, jer komunisti nisu bili gadljivi u korištenju bivših „nacista" kao što su to bili zapadnjački Saveznici, pružajući bivšim „nacistima" preobraćenje na novu vjeru njihovih novih gospodara.

Broj NAPOLA-inih diplomanata koji su iskorišteni dakako nije niti približan onom broju koji su odbili surađivati sa savezničkim i sovjetskim okupatorima te su stoga bili ili ubijeni ili zatvoreni.

Ovdje popis imena nekolicine NAPOLA-inih učenika koji su postali ugledni u Zapadnoj Njemačkoj: Manfred Rommel, sin generala Erwina Rommela, koji je postao gradonačelnik Stuttgarta; Dietrich Genscher, bivši ministar vanjskih poslova; Jürgen Habermas, filozof; Claus von Amsberg, suprug kraljice Nizozemske; Leopold Chalupa, bivši zapovjednik NATO-a za srednju Europu, Hans Klein, savezni ministar za gospodarsku suradnju; Hans Pöppel, bivši zamjenik generalnog inspektora Bundeswehra; Ruediger von Wechmar, glavni urednik lista *Frankfurter Rundschau*; i Meinhardt Graf von Nyhauss, kolumnist lista *Bild Zeitung*. Dakako, bilo ih je još mnogo.

Dakle, priznanje i opravdanje za one diplomante NAPOLA-e među Hitlerovom mladeži, koji su uspjeli preživjeti godine borbe i vrijeđanja, došli su napokon po završetku Drugog svjetskog rata, ali tek kada je Zapad konačno shvatio da su oni potrebni ili da bi mogli biti korisni. Zapadnjački vođe imali su bolje razumijevanje dugoročnih problema koji su bili uključeni u njemačko-sovjetsko sučeljavanje sredinom 20. stoljeća, kao i za europsku civilizaciju, kulturu i narod koji ju je stvorio, a koji tako nije ostao na putu u zaborav, kao što je to danas.

Referenca:

H.W. Koch, *Hitler Youth*, Ballanine's Illustrated History of the Violent Century, Ballantine Books Inc., New York, N.Y., 1972, 160 str. Autor knjige, Koch, bio je lektor moderne povijesti na Sveučilištu York u Engleskoj. Bivši je član Hitlerove mladeži.

To je razlog ZAŠTO SE BORIMO!

KREATIVIZAM

IDEJA ČIJE JE VRIJEME DOŠLO

Poglavlje 6

„Vi i vaše sažaljenje!“ uzvikivao je konzul. „Vaš prokleto, odvratno, gnusno sažaljenje! Nazovite to kako hoćete: svjetsko bratstvo, milosrđe, svijest … Ja vas gledam, svakoga od vas i sve što vidim je prezir prema samima sebi i svemu onom iza čega stojite. Znate li što to znači? Vidite li kamo to vodi? Vi mora da ste ludi. Ludi ili očajni. Vi mora da ste sišli s uma kada samo sjedite i puštate da se sve to događa, malo po malo. Sve zbog vašeg sažaljenja. Vašeg bljutavog, nepodnošljivog sažaljenja!“

Konzul je sjedio iza svog stola, sa zavojem na čelu. Preko puta njega, nekih deset ili tu negdje sjedilo je nepomično na drvenim stolcima, poput apostola isklesanih u kamenu na crkvenoj fasadi. Svaki od kipova imao je istu bijelu kožu, isto mršavo lice, istu jednostavnu odjeću – duge ili kratke smeđe hlače, kaki košulju kratkih rukava, sandale – i najviše od svega isti duboki, uznemirujući pogled kakav sja u očima proroka, filantropa, vidovnjaka, fanatika, kriminalnih genija, mučenika – čudnih i čudesnih ljudi svakakvih vrsta – onih bića podvojenih ličnosti koja se osjećaju kao da su izvan tijela u kojem su rođeni. Jedan je bio biskup, ali osim ako to već niste znali, bilo je gotovo nemoguće odijeliti ga od misionarskog liječnika ili naivnog laika s njegove strane. Baš kao što je nemoguće izdvojiti ateističkog filozofa i katoličkog pisca otpadnika, preobraćenog na budizam, obojica duhovni vođe male skupine … Svi su oni samo sjedili bez riječi.

„Problem je," nastavio je konzul, „što ste otišli predaleko! I to namjerno! Jer vi ste tako uvjereni da je to ispravno. Jeste li svjesni koliko je djece iz Gangesa poslano u Belgiju? Da ne spominjem ostatak Europe i one razumne zemlje koje su zatvorile svoje granice prije nego što smo to mi učinili! Četrdeset tisuća, eto koliko! Četrdeset tisuća u pet godina! I svi vi ste tako sigurni da možete računati na naše ljude. Igrati na njihove osjećaje, njihove simpatije. Zavodeći njihove umove s nebuloznim osjećajima samo-prijekora, kako bi izokrenuli njihovo kršćansko milosrđe vlastitim bizarnim namjerama. Povlačeći naše dobre, čvrste građane prema dolje s osjećajem srama i krivnje … Četrdeset tisuća! Zašto, pa toliko Francuza nije bilo u Kanadi tamo u 1700-ima. … A u dvoličnim vremenima poput ovih danas, možete se kladiti da vlada neće priznati što je iza tog rasističkog dekreta. … Da, rasističkog, tako sam ga nazvao. Vi prezirete tu riječ, zar ne? Vi ste izašli i krpom očistili rasni problem, upravo u srcu bijelog svijeta, samo da bi ga uništili. To je ono što želite. Želite uništiti naš svijet, čitav naš način života. Niti jedan od vas nije ponosan na boju svoje kože i to je sve što on predstavlja … "

„Nismo ponosni, čak niti svjesni toga," jedan od kipova ga je ispravio. „To je cijena koju moramo platiti za bratstvo ljudi. Mi smo sretni što ćemo ju platiti."

„Da, sad smo otišli dalje od toga," rekao je konzul. „Usvajanje više nije problem, bilo da je ukinuto ili nešto drugo. Bio sam na telefonu sa svojim kolegama u svim zapadnjačkim konzulatima. Svi su mi ispričali isto. Ogromne rulje ispred, migolje se uokolo, tihe, kao da čekaju da se nešto dogodi. A imajte na umu, nitko od ostalih nema dekrete na svojim vratima. Osim toga, pogledajte Engleze. Njihove vize su kao kokošji zubi, ali to nije spriječilo desetke tisuća ljudi da čuče u vrtovima ispred njihovih konzulata. Posvuda u gradu je isto. Gdjegod se vijori zapadnjačka zastava, tamo je rulja, čeka. Samo čeka. A to nije sve. Upravo sam čuo da se tamo u zaleđu zemlje cijela sela roje na putovima prema Kolkati."

„Posve istinito," rekao je jedan od kipova, čije je lice bilo obrubljeno plavim brkovima. „To su sela s kojima smo uglavnom radili."

„Dobro, ako ih poznate, što zaboga oni žele? Što čekaju?"

„Iskreno, nismo posve sigurni."

„Imate li barem ideju?"

„Možda."

Usne bradatog kipa razvukle su se u neobičan osmjeh. Je li to biskup? Pisac otpadnik?

„Hoćete reći da ste imali obraza …," započeo je konzul, ostavljajući svoje pitanje i misao u zraku. „Ne! Ne vjerujem! Ne biste išli tako daleko!"

„Upravo tako," rekao je treći kip – ovaj put biskup, u tijelu – „Sam ne bih išao tako daleko."

„Želite reći da ste izgubili kontrolu?“

„Bojim se da jesmo. Ali to nije važno. Većina nas je sretna što ide tako. U pravu ste. Nešto se kuha i to će biti strašno. Rulja to može osjetiti, čak iako nema pojma o čemu je riječ. Osobno, imam jedno objašnjenje. Umjesto parcijalnih posvojenja kojima su se ovi jadnici nadali i za što su živjeli, možda se sada nadaju i žive za nešto mnogo veće, nešto divlje i nemoguće, poput posvojenja en masse. U zemlji poput ove to je sve što bi trebalo da se pokret pogura preko točke iza koje nema povratka.“

„Lijepo, vaša milosti,“ odbrusi konzul , jednostavno. „Divan posao za biskupa rimokatoličke crkve! Plaćenika, najamnika poganih, odjednom! Što je ovo, Križarski ratovi u obrnutom smislu? Juda skače na Petra Pustinjaka i urla ‘Dolje s Jeruzalemom!’? … Pa, odabrali ste dobro vrijeme. Siromaha ne nedostaje. Ima ih na milijune i milijune! Godina nije stara ni tri mjeseca, a već pola samo ove provincije gladuje. A vlada neće napraviti ništa. Njima je dosta. Štogod se sad dogodilo, oni će oprati svoje ruke. To je ono što je čuo svaki konzul u gradu jutros. A što ste svi vi radili za to vrijeme? Vi ste se ‘osvjedočili.’ Ne nazivate li to tako?

Osvjedočili čemu? Vašoj vjeri? Vašoj religiji? Vašoj kršćanskoj civilizaciji? Oh, ne, ništa od toga! Osvjedočili ste se protiv sebe, poput anti-zapadnjačkih cinika kakvima ste postali. Zar mislite da su siroti đavoli koji su stali uz vas išta mudriji? Gluposti! Oni gledaju pravo kroz vas. Za njih, bijela koža znači slaba uvjerenja. Oni znaju koliko ste slabi i znaju da ste se predali. Za to možete zahvaliti sebi. Jedino što je vaša borba za njihove duše ostavila njima je spoznaja da je Zapad – vaš Zapad – bogat. Za njih, vi ste simbol izobilja. Samo vašom nazočnošću, oni vide da ono postoji negdje i vide da vas vaša savjest peče zbog toga što to držite za sebe. Možete se odjenuti u dronjke i pretvarati da ste siromašni, dodati šaku curryja u sadržaj svog srca. Možete slati svoje odane sljedbenike nadaleko i naširoko, neka žive poput seljaka i da šire svoje mudre savjete … Nema koristi, oni će vam uvijek zavidjeti, bez obzira koliko se trudili. Vi znate da sam u pravu. Nakon svih vaših pomoći – sveg sjemenja, lijekova i tehnologije – njima je mnogo jednostavnije samo reći, ‘Evo mog sina, evo moje kćeri. Uzmite ih. Uzmite mene. Odvedite nas sve u svoju zemlju.’ Ideja se primila. Mislili ste da je to dobro. Ohrabrivali ste to, organizirali. Ali sad je to preveliko, sad je van vaših ruku. Sad je poplava. Potop. I sad je izvan kontrole … Pa, hvala Bogu da još imamo ocean između nas!“

„Da, ocean. Imamo ocean,“ četvrti kip je opazio, izgubljen u odrazu očite misli.

„Znate,“ nastavio je konzul, „postoji jedna vrlo stara riječ koja opisuje vrstu ljudi kakvi ste vi. To je ‘izdajnik.’ To je sve, vi niste ništa novo. Bilo je svakakvih. Imali smo biskupe izdajnike, vitezove izdajnike, generale izdajnike, državnike izdajnike, znanstvenike izdajnike i samo obične izdajnike. To je vrsta kojom Zapad obiluje, a čini se da se samo njima obogaćuje što je manji. Smiješno, pomislili biste da bi trebalo biti obrnuto. Ali um propada, duh se vitoperi. A izdajnici samo dolaze. Od onoga dana, 12. listopada 1522., kada je onaj plemeniti vitez An-

drea d'Amaral, vaš zaštitnik, dao otvorena vrata Rhodesa Turcima … Pa, tako je kako je i nitko to ne može promijeniti. Ne može, siguran sam. Ali mogu vam reći slijedeće: Možda sam u krivu oko vaših postignuća, ali vaše akcije su ispod svakog prijezira. Gospodo, vaše putovnice neće biti obnovljene. To je jedan od službenih načina kojima vam još uvijek mogu pokazati kako se osjećam. A moji zapadnjački kolege čini isto sa svim svojim sunarodnjacima koji su uključeni."

Jedan od kipova je ustao. Onaj koji se zamislio o oceanu. On je, u stvari, ateistički filozof, poznat na Zapadu po imenu Ballan.

„Putovnice, zemlje, religije, ideali, rase, granice, oceani …" uzviknuo je Ballan. „Kakvo prokleto smeće!"

A potom je napustio prostoriju bez ijedne riječi.

„U svakom slučaju," rekao je konzul, „pretpostavljam da bih vam trebao zahvaliti što ste me saslušali. Mislim da je ovo posljednji put da vas sve vidim. Vjerojatno ste zato bili tako strpljivi. Ja nisam ništa novo što se vas tiče. Samo relikvija, umiruća vrsta …"

„Ne baš," odgovorio je biskup. „Mi smo obojica relikvije, na različitim stranama, to je sve. Vidite, ja nikad neću napustiti Indiju."

Ispred vrata konzulata, Ballan se gurao kroz rulju, kroz gužvu čudovišne djece – najmonstruoznije od mase držalo mu se za noge, slineći po njegovim hlačama. Ballan je imao čudnu fascinaciju čudovištima, istu onakvu kakvu su ona imala za njega. Posegnuo je u svoje džepove, uvijek napunjene ljepljivim slatkišima i napunio je njihova bezoblična usta. Potom je zamijetio diva, govnoždera, koji je stajao još uvijek na vrhu sa svojim odvratnim totemom. Ballan je prozborio:

„Što radiš ovdje đubretaru? Što želiš?"

„Molimo vas, povedite nas s vama. Molim …"

„Danas je dan, moj prijatelju. Oboje ćemo biti u raju, ti i ja."

„Danas?" ponovio je siromah, uzbuđeno.

A Ballan je uzvratio suosjećajnim osmjehom.

Da li bi to moglo biti jedno objašnjenje? …

*****

Poglavlje 7

„… u četiri odjeljenja koja graniče s obalom, pod zapovjedništvom podtajnika, gospodina Jeana Perreta, osobnog predstavnika predsjednika republike. Vojska će uložiti sve napore da zaštiti svu imovinu koja je ostavljena, ukoliko to

druge dužnosti dopuste. Vladini izvori potvrđuju da će se predsjednik republike obratiti naciji u ponoć, noćas, s porukom ozbiljne zabrinutosti …“

Oni koji su znali francuski stišali su svoje radio prijemnike i prevodili obavijest hordi sunarodnjaka okupljenih sa svih strana. Čini se kako podrum nikada nije bio tako pu kao te noći. Tu su bili smješteni crni otpadnici iz sjevernih dijelova Pariza. Uz sve njih tako stisnute zajedno, osmorica na krevetu na kat, čije noge su visjele preko rubova, dobivao se osjećaj čvrstoće i snage kakvu niti oni sami nisu nikada primijetili. Neobično za takve pričljive tipove, nitko se nije usudio reći niti riječ, čak niti šačica bijelaca koja je bila dijelom ogromne mase crnaca, a među njima i jedan od onih svećeničkih fukara i tvrdi militant u ratu s društvenim poretkom. Svi su razmišljali, naprezali svoj um do krajnjih granica. Nije lako zamisliti vrtoglave dimenzije nečeg tako nevjerojatnog kada živiš u čudnom gradu, negdje u jadnom zaboravljenom podrumu, a jedini put kad izlaziš van je svako turobno jutro, kako bi pokupio smeće duž bezimenih ulica.

„A ako se uspiju iskrcati u jednom komadu, što onda?“ upitao je jedan od njih, onaj kojeg su zvali „Šef,“ budući da je već neko vrijeme živio u Francuskoj. „Što ako se iskrcaju, hoćete li se svi vi popeti van iz svojih štakorskih rupa?“

Jedini odgovor bio je dugotrajni besmisleni žamor. Niti jedan od tih neuhranjenih mozgova nije dovoljno brzo radio da bi stvorio sliku mogućeg lanca događaja. Ali nešto je raslo iznutra, nešto sporo što se oblikovalo, ali jednako moćno i svečano. Zatim, iz tamnog udubljenja jednog od ležaja, zagrmio je glas:

„Sve ovisi. Hoće li biti dovoljno štakora?“

„Po danu,“ svećenička fukara je odgovorila, „oni će biti debeli poput drveća u divovskoj šumi, izniklih preko noći u mraku.“

STARI BROJEVI REVOLTA

KAKO MOŽEŠ POMOĆI KAO POJEDINAC?

PREDBILJEŽI SVOJE POZNANIKE UPISOM NJIHOVE E-MAIL ADRESE NA NAŠOJ STRANICI, KLIKOM NA "PREDBILJEŽBE ZA REVOLT"

očuvajmo naše naslijeđe

